

1. Llegim una història

El país d'Oleanna (Comprensió lectora)

Oleanna era un país d'homes i dones com nosaltres, només que amb una diferència: podien volar. Sota les espatlles, els oleannencs hi tenien dues ales petites que els permetien moure's lliurement per l'aire com si fossin ocells.

Per anar a escola, a la feina o a comprar, els oleannencs no utilitzaven ni el cotxe ni l'autobús... ni tan sols les cames! Agafaven embranzida i en un vol es plantaven de seguida allà on anaven.

Com que anar volant d'un lloc a l'altre era més ràpid, els homes i les dones d'Oleanna gairebé no utilitzaven les cames. Només les feien servir en casos molt excepcionals, quan prenien mal o no tenien pressa.

Així, doncs, la vida en aquest país tan sorprenent transcorria per les altures: la majoria de botigues, oficines i escoles eren als pisos més alts dels edificis, que no tenien escales ni ascensors perquè tothom entrava i sortia volant per les finestres. Les botigues i les oficines que quedaven a planta baixa eren molt poques i, a més a més, eren molt velles perquè tothom s'estimava més comprar en un modern supermercat de les altures o treballar en un assolellat àtic. Tot i que algunes escoles eren a peu pla del carrer, a l'hora del pati tots els nens i nenes volaven ben amunt, i jugaven a amagarse darrere els núvols.

A Oleanna tothom vivia als núvols i era molt feliç. Bé..., tothom, no. De fet, hi havia un problema, perquè alguns oleannencs no podien volar i la passaven una mica magra. Algunes persones naixien sense ales, o amb les ales massa petites per poder volar. També hi havia oleannencs que havien tingut accidents en topar contra una muntanya o en quedar enganxats a la branca d'un arbre i se'ls havien fet malbé les ales.

Aquests oleannencs no voladors s'havien hagut d'espavilar i, per això, sabien córrer més i millor que els voladors. Com que no podien volar, sempre havien d'anar a peu a tot arreu i les cames se'ls havien tornat fortes i àgils, mentre que les dels voladors sovint eren més febles. La majoria d'oleannencs voladors no s'adonava de les qualitats dels no voladors.

Els nens i les nenes oleannencs no voladors sabien dibuixar, cantar, estudiar i parlar tan bé com els altres nens i nenes voladors, o fins i tot més bé. Ara bé, com que la majoria d'activitats es feien en l'aire, ells molt poques vegades podien participar en els festivals de cançó o en els concursos de dibuix que s'organitzaven al país.

Els pares dels nens no voladors havien demanat als governants d'Oleanna que possessin avions per ajudar-los a volar i així poder fer les mateixes coses que els altres, però els deien que aquest servei era molt car.

Per sort, hi havia nens i nenes voladors que eren amics dels nens sense ales. Aquests nens estaven molt contents de tenir amics «no voladors» perquè amb ells feien coses que habitualment no podien fer quan eren a l'aire, com ara passejar per la ciutat, gaudir dels arbres, observar animalons com les formigues, ballar... Els nens sense ales ensenyaven als seus amics voladors a córrer, a nedar... i s'ho passaven bomba.

Quan els nens no voladors es feien grans, tenien moltes dificultats de trobar feina perquè no podien arribar als despatxos més alts dels edificis. I era una llàstima perquè, encara que hi hagués persones sense ales molt ben preparades, sovint es trobaven que havien de fer treballs que molt poca gent considerava importants.

M.R. Buxarrais (adaptació)

2. Fem el qüestionari de la comprensió lectora??? La trobareu al següent link i tant ho podeu respondre al mòbil, com a l'ordinador.

<https://forms.gle/QsEuS5c9pCP74cPu8>